

עירוב קציצת צפרנים

רחיצת פי"ו

ולבישת הבגדים

אחר תפלת המנחה, היה מקיים מורי זכרונו לברכה מצות העירוב, כמו שיתבאר בעזרת השם.

מתוק מדבש

ענין העירוב ומנהגו

ואמר רבי חיים ויטאל ז"ל, אחר תפלת המנחה היה מקיים מורי האר"י ז"ל מצות העירוב, כמו שיתבאר בעזרת השם.

להבין המאמרים הבאים בעזה"י נקדים מה שכתוב בשער המצוות פר' בשלח (דף יד ע"א), וזה לשונו, אמנם עירובי הצרות הוא יותר למעלה (מעירובי מחומין המצואר שס לעיל), והוא במקום ישוב, ואינו שדה, אמנם יש בו בתים וחצרות ומבואות וישוב, ושם צריך בחינת עירוב אחר, וטעם היותם (הנלמ והוד) נקראים חצרות, הוא, כי נצח והוד (הס) בתי בראי, (ולכן) נקראים בתי החצרים שהם לבר מגופא כנוצר, (והסלר מיועד למשמישים שמחוץ לבית), וזה סוד מה שאמרו רז"ל (במס' עירובין דף ע"א ע"ב), לא אמרו לערב בחצרות אלא שלא לשכח את התינוקות, והענין במה שידעת (בשער מאמרי רשב"י דף ה ע"א) כי נצח והוד נקראים תינוקות של בית רבן וכו', ואמנם שיתופי מבואות הוא יותר למעלה, והוא בחג"ת, שהם שלש אמצעיות הנקראים בתי גואי, כי מבואות לשון ביאה וכניסה בבתי גואי.

וממשיך הרב ז"ל (סס) ואמר, ונבאר עתה תחלה במציאות העירוב בעצמו מה ענינו למעלה בשיתופי מבואות, שהם בחג"ת, ומשם יתבאר עירובי חצרות שהם בנצח והוד וכו', הגה עירוב"ב הם אותיות ע"ב רי"ו, והכונה היא לעשות באופן שהקו האמצעי שהוא תפארת (שהוא מדת) רחמים, יכריע אל שני הקוים, ימין חסד, שמאל גבורה, ששניהם יתערבו ויתחברו

ענין העירוב, היה נזהר מורי זכרונו לברכה לקיים מצוה זו בכל ערב שבת, שלא כאותם הנוהגים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה. והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין, עירובי חצרות על לחם אחד ושיתופו מבואות על לחם שני.

ובסעודת ליל שבת היה אומר המוציא בפת של שיתופו מבואות, ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוציא בפת של עירובי חצרות.

מתוק מדבש

יחד בקו האמצעי תפארת, ועל ידו תתמתק הגבורה עם החסד המתערב עמה, וכל זה על ידי חיבורם בקו האמצעי, כי הוא המכריעם לחברם שיתמתקו זה בזה, ועל ידי כן יתבטל כח הדינין, ותתבטל אחיזת הקליפות, ויוכל האדם להכניס ולהוציא בחצרות ומבואות, או (ללכת) בתחומין בלי פחד מהקליפות, וידעת כי חסד גימטריא ע"ב, וגבורה גימטריא רי"ו, הרי עירו"ב, כי החסד וגבורה (סהס) ע"ב רי"ו, נתערבו יחד במקום התפארת, ונעשו עירוב אחד ממותק, והרי נתבאר ענין עירובי מבואות בחג"ת, וכן על דרך זה הוא עירובי חצרות בנה"י, שנתערבו נצח והוד, שהם (ענפי) חסד וגבורה, ע"ב רי"ו, על ידי היסוד המכריע ביניהם, עכ"ל.

ענין העירוב, היה נזהר מורי ז"ל לקיים מצוה זו של עירובי חצרות ושיתופי מבואות בכל ערב שבת, שלא כאותם הנוהגים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה (כדליתא ברמ"א סי' שסח ס"ה, ועיי"ש וצמ"צ ס"ק כ"א), אלא היה מערב בכל ערב שבת (ואפשר שהטעם הוא כדי להמתיק את הדינים ולהסיר את הקליפות בכל ערב שבת מספירות הנה"י שהם נחינת החצירות ומספירות החג"ת שהם נחינת המבואות על ידי העירוב והשיתוף וכנ"ל בהקדמה).

וממשיך ואמר והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין, א. עירובי חצרות על לחם אחד, ובזה עירב יחד את החסדים והגבורות של הנה"י ונמתקו הדינים והתיר את הטלטול בחצירו, ב. (ה"ג) ושיתופי מבואות עירב על לחם שני ובזה עירב יחד את החסדים והגבורות של החג"ת, ונמתקו הדינים והתיר את הטלטול בכל העיר.

הנה מעיקר הדין כשמערבין במבוי בפת אין צריך לערב גם עירובי חצרות והאריז"ל רצה לצאת גם דעת היש אומרים בסי' שפ"ז, שהיא דעת רש"י ותוספות והרשב"א בעירובין דף ע"ב, שאע"פ שנשתתפו במבוי בפת צריך גם כן שכל חצר יערב לעצמו עירובי חצרות, (כף החיים סי' שפז אות ה', ועיין שם ברמ"א וצמ"צ ס"ק יב, ומה שסימף האריז"ל את המבואות בפת ולא ציין וכדומה, עיין בשערי משנה שם שמשמע שהאריז"ל פוסק כדעת הראש"ד שצריך לשקף בפת).

איתא במסכת ברכות (דף לט ע"ג) כיון דאתעביד בפת מצות עירוב אתעביד ביה גם כן מצוה אחריתא, ולכן היה האריז"ל בוצע על ב' לחמי העירובין בסעודות שבת (כף החיים סי' שסו ס"ק נט וקמ"ד), וזה שאמר ובסעודת ליל שבת היה אומר המוציא בפת (ה"ג) של שיתופי מבואות שבחג"ת, ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוציא בפת של עירובי חצרות שבנה"י.

ואמנם בענין סדר העירוב, בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב, ואומר בדין ערובא יהא שרי לן כו', ואחר כך היה מזכה הלחם ההוא לבני החצר על ידי אדם אחד גדול.

מתוק מדבש

סדר זכיית העירוב

להבין המאמר הבא בעזה"י, נקדים מה שכתוב בשו"ע או"ח (סי' שסו סי"ד), וז"ל מברך על מצות עירוב, אימתי מברך בשעה שמקבץ אותו מבני החצר או בשעה שמזכה להם, ואומר בהדין עירובא יהא שרא לן וכו', ובב"י (סי' שלשה) כתב, והטעם שמברך בשעה שמקבץ, לפי שכל המצות מברך עליהם עובר לעשייתן, וכיון שנתקבץ הרי נעשה המצוה שכבר עירבו, ע"כ, הרי שאין לברך אחר שנתקבץ הפת מכל בני החצר שאז כבר נתערבו כולם יחד וכבר נעשה המצוה.

ובכף החיים (סי' שסו אות קל) כתב, בשעה שמקבץ מברך, ר"ל דמיד כשבא לאחד מבני החצר ונטל ממנו פת הרי באותה שעה מתחיל העירוב ואז מברך, דכל המצוות מברך עליהם עובר לעשייתן, ולאפוקי קודם שהתחיל לקבץ אין לברך מפני שעדיין הוא קודם דקודם המצוה ואין סמוך לעשיית המצוה (וכן כתב נדרישה סי' שלשה).

וכתב הביאור הלכה (נסי' שסו ד"ה נעשה שמזכה), הנה אם מזכה לכולם מפת שלו איך יברך לפני הזיכוי, הרי עדיין אין שם עירוב על הפת עד שיצא מרשותו וכמונח בסלו דמיא, ועיקר שם עירוב חל על ידי הזיכוי שנעשו כולם שותפים בו, וכשמברך קודם הזיכוי לכאורה הוי הברכה בכלל קודם דקודם המצוה, ואפשר שמוסר הפת לאחר לשם עירוב וזוה חל שם עירוב על הפת וקודם שמגביה לזכות לכולם מברך בעל הבית ברכת העירוב וזה לא הוי קודם דקודם כיון שכבר נקרא על הפת שם עירוב, ע"כ.

עוד נקדים מה שכתב בספר הכונות הישן (לרי' משה טרינקו), וז"ל, בענין העירוב שהיה מערב בכל ערב שבת היה מערב ואומר ברכה ואחר כך היה מזכה לבני החצר על ידי אחר, כי כן הדין כי אחר שיערב בעדו אז יזכה לאחרים, עכ"ל, והקשה המג"א כי מה שייך לערב לעצמו הא עירוב נעשה רק בשיתוף כל בני החצר, ומתוך שמיירי בעירובי תבשילין, ומה שאמר לבני החצר הוא לאו דוקא רק לבני העיר, והחיד"א בברכי יוסף ועוד אחרונים, כתבו על זה ולא נהירא, והכף החיים (שם ס"ק קכ"ד) כתב על דברי הרב ז"ל דלקמן שכתב "כי תחילה צריך שיערב לעצמו", הוא לאו דוקא דהא צריך להשתתף עם בני החצר, אלא רצה לומר על חלקו, והיינו שיתן חלקו בעירוב, וזוה יובן מאמר הבא.

וזה שאמר ואמנם בענין סדר העירוב, בתחילה היה מורי ז"ל מברך על הפת ברכת העירוב, ואומר בדין ערובא יהא שרי לן כו', ואחר כך היה מזכה הלחם ההוא לבני החצר שהיו דרים בחצירו, על ידי אדם אחד גדול (כמנוח

נשו"ע סי' שסו סי"ד).

כי תחילה צריך שיערב לעצמו ואחר כך יזכה לאחרים. והנה ראיתי למורי זכרונו לברכה, שבשחרית יום שבת היה מוליך עמו הטלית והחומש מביתו לבית הכנסת, וגם היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר צפת תבנה ותכונן אותה הנודעת, ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב שנעשה בשיתוף כל מבואות צפת תבנה ותכונן, או אשר נעשה לבית הטבילה, אם היו נעשין כהלכתן או לאו.

מתוק מדבש

ואם תאמר האיך אפשר שיברך על העירוב קודם שהתחיל ענין העירוב והרי הוא קודם דקודם המצוה (וכנ"ל נהקדמה), ולזה צריך לומר כי תחילה היה האריז"ל מערב לעצמו וקורא על הפת שם עירוב, ואחר כך היה מברך (וכנ"ל נהקדמה), וזה שאמר כי כן הדין כי תחילה צריך שיערב לעצמו ר"ל לתת חלקו בעירוב (כף החיים שם אות קכד), ובזה כבר התחיל קיבוץ העירוב ואז מברך כדין שמברך עובר לעשייתן, (ואפשר שלא די שלקח הפת לשם עירוב, אלא מסר הפת לאדם אחד לשם עירוב וזה חיל עליה שם עירוב, וקודם שהגזיה את הפת לזכות את כולם היה מברך, ע"פ ציה"ל שם סט"ו ד"ה נשעה שמוכה עי"ש), ואחר כך יזכה לאחרים שבזה מערב את כל בני החצר בפת זו, וגם היה מערב בסדר זה בפת השני שיתופי מבואות לכל מבואות העיר צפת וכנזכר למעלה. (וגרסא שאם מערב עירובי חצרות ומיכף אחר זה משתף המבואות מברך צרכה אחת לשניהם, כף החיים סי' שפז אות ס"י).

(הנה ביאור הכף החיים (אות קכד) נלשון הרב ז"ל "כי תחילה צריך שיערב לעצמו" ר"ל לתת חלקו בעירוב, עדיין צריך עיון, כי נשו"ע סי' שסו ס"ג כתב כי הציט שמניחים צו העירוב אין צריך ליתן פת, ע"כ, ומנהגיה שהניח האריז"ל את העירובין ציטו כיון שהיה אוכל את העירוב נשנת, ואם כן קשה הלשון כי תחילה "צריך" שיערב לעצמו ר"ל לתת חלקו, כי אין עליו שום חיוב לתת פת לעירוב, ואפשר שמה שהיה צריך לתת לחלקו בעירוב הכונה כדי שיחול על הפת שם עירוב).

ואמר רבי חיים ויטאל ז"ל, והנה ראיתי למורי האר"י ז"ל שבשחרית יום שבת היה מוליך עמו הטלית והחומש מביתו לבית הכנסת, וגם קודם הליכתו לבית הכנסת היה הולך לטבול במקוה, ואז היה מוליכו את הטלית והחומש לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר צפת תבנה ותכונן, אותה הנודעת (הנקראת מקוה האריז"ל), ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב ר"ל בצורות הפתחים שנעשה בשיתוף כל מבואות צפת תבנה ותכונן, או בצורות הפתחים אשר נעשה לבית הטבילה ההיא, אם היו נעשין כהלכתן או לאו כי היה סומך על המתקן את העירוב שעשה ותקנו כהלכה, וגם לא חשש לבדקו בכל ערב שבת כי היה סומך על חזקת כשרותם (כמבאר נשו"ע סי' שגד ס"א).

ורוחו ונשמתו למעלה. אחר תפלת המנחה היה מקיים מורי ז"ל מלגות העירוב כמו שיבאר בע"ה:

ענין העירוב סיה גוהר מורי ז"ל לקיים מלגה זו בכל ע"ש שלא כאותם הטובים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין עירובי חלרות. על לחם אחד ושימושו מבואות על לחם שני ובסעודת ליל שבת היה אומר המוליא בפת של שיטופו מבואו' ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוליא בפת של עירובי חלרות ואמנם בענין סדר העירוב בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב ואומר בדין ערובא יאה שרי לן כו' ואח"כ היה מוכה הלחם הוא לבני החצר על ידי אדם אחד גדול כי תמי' לריך שיערב לענמו ואח"כ זוכה לאחרים והנה ראיתי למורי ז"ל שכשחריית יום שבת היה מולך עמו הט"ל והחושם מביטו לבהכ"נ וגם היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר לפת ת"ו אותה הועתת ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב שנעשה בשיתוף כל מבואות לפת ת"ו או אשר נעשה לבית הטבילה אם היו נעשין כהלכתן או לאו. **תח"כ** היה מותך וקולך לפורטיו לכבוד שבת מיריו ומרגליו והיה קולעך בסדרן ולא היה מושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הגו' בספר אבודרהם בענין קילת הפטרנים:

אח"כ היו מביאים לפניו עריבת מים חמין ורוחץ בהם תחילה פניו ואח"כ ידיו והיה מנגב אותם במטפחת ואח"כ רוחץ רגליו במים חמין הגו' ומנגב אותם. וטעם רחיצה זו היא מה שרמזו בס"ה בס' ויקהל ד' ר"ג ע"א בענין מה שנעשה בכל יום שני כי מתקבצים אותם שבועים כוכבים כו' ואח"כ נעשים כעין מדור' אחד של אש ורוזים להתקרב ולהחמיץ לקבל שפע מעולם האלי' וכדון לתער חד שלהובא דאשא כו' והענין הוא כי אות' המדורה של אש היא סוד אות' קל' הדקה הנק' קל' ונהה שהיא הקל' היותר קרובה אל הקדושה והקליפה בראותה כי השפע של יום שבת שגבר לקחמהו ו' ימי החול בשבת ימי המעשה ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שחוזר הקדושה להתעלו' כדי להדווג שם למע' ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פ"א שפע בעולמו' התחטו' ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פירססה כי כיון שכבר נגמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת חלקה גם היא חלקה כהם כו' היא הסיבה שבכל יומא שתיח' סלקא הקליפה לעילא ואמנם כדי שלא תעירב שחמה העליונה ויבטל הכללות של העולמות ותוספת קדושתה העליונה לכך נמשך מן הגבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא ומוריד את הקליפה הריא אשר היא בחי' ההוא כוכבא דאהטביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד תהום:

והנה ששת ימי החול הנה הם סוד ו"ק הנקרא חג"ת נה"ו ואמנם ההלכות היא בדוקה עם היסוד ונמלא כי הרגלים שהם נלח והוד הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכו' והקל' מקומה הוא למטה מן נה"ו ובראותה ששגלמו ששת ימי החול וכבר נשלמו בחי' הירכים לינק אז רואה סיא לעלות כי בא זמנה לקחת גם היא חלקה. **וה"ש** ענין קילת הפטרנים בע"ש ולרחוץ אח"כ הרגלים במים חמין להריות על ההוא שלהובא דאשא נמשלת במים החמין כי היא הנגרשת והדוחה את הקליפה ואת הזוהמ' מן סרגלים העליונים ומורידין אותם בתהום. ואמנם לריך לטוין כי כל זה הוא בעולם המשיה בחדש דעשיה כי שם התדבקו' ואחיות הקל' ולכן לריך לרחוץ גם את הפנים והידיים כי כל מקומו' אלו הם מקום אחיות הקל' בקדושה דאדם דעשיה ולכן בתחילה לריך לרחוץ הפנים העליונים ונדחין משם ואח"כ רוחלן הידיים ונדחין משם ג"כ ואח"כ רוחלים הרגלים שהם למטה ואז נגמרו להפריד ולהשתלק לגמרי משם:

והנה נח' כי המים חמין הם כבוד שלהובא דאשא הגו' בזהוה המגרשת את הקל' ולכן לריך שבשעת רחיצתך במים החמין תכוין כבוד כוונת שלהבת י"ה ר"ל כי זו השלהבת יולאת משם י"ה כדי לגרש ולהפיל הקל' למטה (ד) ונבאר איך זו השלהבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני מלויים: ביוזין ובאלפין ובהסין: בזה יוד הי יוד הא יוד הה ושלהבת יחד. הם בגי' חמין כמנין יאהדונה' אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלויים כזה יוד פעמים ה"ה הם

ובכריעה ד' בטהו' שמך כו' תכוין להמשיך עליך הגשם מן העש' ע"י היום דב"ן דההין ככ"ל ואח"כ תוקף ככ"ל. ובאומרך המבדך את עמו ישראל בשלום אמן תכוין לחבר יחד כולם בחבור א': **עוד** קבלתי כונה זו ממורי ז"ל פסם אחרת ויש בה איוה תוס' הנה קודם שתחמי' אדני שפתי תפתח כו' תכוין במחשבתך לעלו' ולכלול סויה דב"ן דההין שבפשיה עם הילירה עם הויה דמ"ה דאלפין אשר שם וכן הילירה בכריאה ע"י הויית מילוי ס"ג וכן הברי' בא"י ע"י הויה דע"ב דיוזין ותכוין ד' הויות אלו בד' אותיות ההויה ובכל עו' מארבע עולמות אלו תכוין להעלות חלקי האלות שבהם ע"י מ"ן של הנשמות כיוד הרי בעש' תכוין ששם חלקי הגשמות ותכוין לכלול נפשך בהם ובילירה הרוחין ותכוין שתכלול רוחך בהם וצבר' הגשמות ותכלול נשמתך בהם ובא"י נשמתא לגשמתא והיא נפש דא"י ותכלול חלקך אשר לך שם עמהם. ואח"כ תחמי' להתפלל תפלת י"ח ובכריעה א' ובזקיפה הריא תכוין אל מה שנתבאר בברכת אבות ותפלת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות ואין לזעי האריך בהם כאן אלא אבארם בקיור הנה ארבע כריעות הם הא' אהיה דמילוי יודין והשני הוא במילוי יודין. והג' אהיה במילוי אלפין והרביעי אהיה במילוי הדין והד' זקיפות הם הא' הויה דע"ב והשני הויה דס"ג והג' הויה דמ"ה והרביעי הויה דב"ן ובכריעה א' תכוין לקבל מן המליל שפע עליון אל עולם האלילות כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הכריאה או בזקיפה הריא תכוין לזוקף ולהעלות את עולם האלי' למעלה ע"י הויה דע"ב. והכריעה הב' תכוין להוריד ב' מיני שפע אל עו' הכריאה הא' הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם הילירה והשני הוא כדי שיוכל הוא עלמו לעלות ולהכלל בעולם האלי' ואז בזקיפה הריא תכוין לזוקף ולהעלות את עולם הברי' ע"י הויה דס"ג ככ"ל וכעד"ז תכוין בכריעה וזקיפה הג' בעולם הי' וכעד"ז תכוין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העש' אלא שבפשיה אין לורך רק להוריד שפע אחד בצלד והוא לשמוכל העשיה לפעלות ולהכלל באליות כי הרי אין עולם אחר למע' ממנו. ובחתימה ברכת שים שלום בבא"י המבדך את עמו ישראל בשלום אמן תכוין בזה הויה זו הכונה כי הוד הריא באלילות והריא בכריאה והואו בי' והוא בעשיה ואז תכוין לכלול אותם כולם זה בזה ממטה למעלה פ"א מן אות ה' אחרונה עד אות יוד ותכוין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לשמה ותו' הנשמה ותוס' הרוח ותוס' הגשם ונמלא כי תמי' אלו מעלות אתם לקבל תוספת כי סוד העליה והכללות הוא עלמו תוס' הקדושה. ואח"ך תכוין להורידם עליך ואח"כ תכוין להעלותם והואר שלא תכוין במחשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בחי' הנשמות או להעלותם אלא כענין העלמות עלמן ככ"ל. ואח"כ בכריעה ברוך א"י המבדך את עמו ישראל בשלום אמן אז בזהוה הוה הוא שמתין בד' אותיותיה בבחי' הנשמות כעו' וחסוד זה:

ענין התפל' מנחה של ע"ש (ה) הנה בתפלה הזו המלכות (ג) עולה למקומ' כמו שהיתה קודם הקטרונ (ג) של הירח ולכן יכוין כוונת אלו שנתבאר. הנה נודע כי הויה דע"ב היא החיות של עולם האלילות כבוד כולם בחכמה עשית והויה דס"ג היא החיות של עולם הכריאה כי א"י מקננא בכורסיה לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א כבוד המו' נבחי' אור פנימי בחוך ז"א כך היא נעשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האליל' ונעשית משך מדביל בין אל' לברי' וכעד"ז נעשית תחת ביני' ולכן הויה דמ"ה חיות אל הי"ו וכן מלכו' מקננא באופן ולכן הויה דב"ן היא חיות אל' העשיה ולכן בד' זקיפות שנתפל' המנחה של ע"ש יכוין אל הד' הויות הגו' כמבואר אלניו ע"ש ובזקיפה הא' שהוא בזהוה דע"ב שבאצא תכוין להאי' משם אל כל עול' האליל' כדי שיכינו שם מקום לקבל שם את עולם הכריאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה בא"י כנדע ועד"ז תכוין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאכי בקונטר' הדס א' כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב יכוין להביא הארה מן אל' אל הכריאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשך מן בריא' לי' ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשך הארה מן ילירה אל עשים ובזקיפה ד' שהיא של ב"ן לא מלאכי יותר. ובברכת שים שלום בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממטה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

הגרות וביאורים לוקחים המספר וז"ל בערך התחנות מהם הם בחי' אחיות ונמלא סריך לכוון ביין ששוחה בחול שייך הוא בחי' יעקב ורחל שהם בחי' טמ"ב קט"א קט"ג קט"ד י"ן ולהטיל לתוכו מים ששה הם יודין דעמ"ב מהכ"ר ד"א, או לכוין שהמזוין דיעקב ורחל הם עמ"ב קט"א קט"ג קט"ד קט"ה כמ"ש הרב ז"ל בקידוש ליל שבת ט"ס: ט' פט"ה ס"ג משער השבת ד"ה סוד הטבילה: י' פט"ה פ"ה משער השבת חלף סם נגדר הדרוש כסדר אחר: ח' מולוח. כש"ח פ"ה משער השבת מביא הדרוש זה משם מהר"ם ואם יותר מנבואר ע"ש: ג' שהוא שניתי אשר היא בגלות כעומותיו הרבים: ד' ענין חו"מ ק"ל ע"כ: ד' ענין חו"מ 79 ע"ה פ"ב. (א"ש גם ענין זה נתבאר בשער הפסוקים בס' יורא:)

הס בגי' שלם מאות יוד פעמים ה"הס בגי' מאתים יוד פעמים ה"א
סס בגי' ק"ך ושלשהס יחד הס בגי' כח"ר. והענין הוא כי ג' י"ה
הס שלשה מוחין והס למעלה בבחינת הכתר של הנקבה כי כל
בחי' מוחין שלה הס משם י"ה כבוד אלגו. ואס נדרף כתר עס
אחנ הריהכל בגי' אשת"י כי אז נקרא אשתו. אח"כ תקח שלשה מילויים
בלבד (6) כזה יה"א גם תקח שני אופיות מילוי אור יו"ד והס
רד והרי הכל ודיה"א והס בגי' כ"ז ולפי שהשלס יודין אין
במילויים שינוי לכן די לנו אס נקח מילוי א' לבדו אבל באות ה"ה"א

יש ג' שינויים במילואה ולכן אנו לוקחין שלשה שהס יה"א והנה
אס תחבר תשי"א שהוא אשתי עס כ"ז יהיה הכל בגי' שלהבת
הרי נתבאר ארץ משס י"ה וילפת זו השלבת והוא כבוד ב' מוחין
של אר"א המהפשטים תוך נחס והוד כבוד וחמיון להמשיך משס
השלבת הזו כדי לנרש הקליפות. גם דע כי אופיות שלהב' הס
אופיו' שבת לה' שהוא סוד עליות שבת ש' בת ג' שהיא המלכות
העולה בנה"י שהס סוד ש' בגי' קוים שבה או כשעולה אל חג"ה
שגס הס סוד ש' והוא שלהבת י"ה כי ענין השבת קדושתו נמשכה
מן שס י"ה שהוא אר"א כבוד כי השבת נאמר בו כי עיקרס היא
לפי שעולין וז"ן עד אר"א ממש הנקרא י"ה וזו העל' היא הגורמ'
לאותה השלבת שסרד ותגרש את הקליפה כ"א הנמש' היה
כרוך על עקבו לא היה הקדושה יכולה לעלות :

עוד לריך לבוין בענין רחילת פ"ו במים חמין בע"ש והעטס
הוא כי הסכינה בימי החול רגליה יורדות מות ועסה רוחלת
רגליה מאותו כטיטופת שנדבק שס ועולים רגליה שהס הנה"י שבה
במקום חג"ה ועד"ו נעשה בכל העולמו' כבוד רחלתי את רגלי
איככה אטנפס אס אחזור להורידה במקום הקליפות. אח"כ לריך
ללבוש בגדי שבת ג' ודע כי מורי ז"ל הזהירי בענין זה שנאמר
ונלעד' שגס לכל בגי"א הוא לריך לעשות כן והוא שיהיה שסוס מין
מלבוש וכיוצא בו מכל מה שלבס האדם בימי החול אין ראו' ללבוש
ביום שבת ואפילו החלוק של שבת אין ראו' ללבוש בימי החול כלל
גם וההירי שבעת שחלביש החלוק של שבת בע"ש שאכיון שסס
קדוש זהיר"א' והוא השס של החלוק של השי"ת כנו' בספר
פירקי היכלות דר' ישמעאל וטובה זו מעילה מאד אל האדם כדי
שימשיך את הקדושה אליו. גם לריך האדם ללבוש בגדי לבן ולא
של לנשים אחרים וקבלתי וממיו ז"ל כפי הנצב גוון המלבוש
שלוש האדם ביום שבת כעיה"ז כן ממש יתלבס האדם כעיה"ב אחר
פטירתו תמיד ביום השבת וא"ל כי בקבלת שבת פ"א נגלה אליו
נשמת חכס אחר שנפטר בימיו וראו' לובס שמורים וא"ל לפי
שעניה"ז היה לובס שמורים ביום השבת שלכן היו מענישים אותו
שס להלבישו אחר פטירתו בגדים שמורים אף ביום השבת :

ודע כי אין לפחות מן ד' בגדי לבן והס המלבוש העליון והתחתון
והאזור אשר על לבושו התחתון והחלוק אשר על כשרו.
וראו' למורי ז"ל בימי החורף היס לובס ביום השבת מפני הנינה
מלבוש א' של בגדי ארנמן תחת המלבוש הלבן העליון ולא היה
חושש רק לשיהיו לו ד' בגדי לבן שהס לבוש העליון והתחתון ואזור
והחלוק כג"ל. וכן כיוצא בזה ומספר ד' בגדים אלו הס כנגד ד'
אופיות שס הו"ה כנו' כס"ה כבוד ח' בגדי כטובה ד' של זהב
ארזי"ו וד' של לבן יהו"ה ואלו ד' בגדי לבן הס סוד בגדי עו' הכריא'
הכו' בחי' בהקדמה דמלכא לבס לבושין דבריא' ביומא דשבתא ודע
כי אלו הבגדים הס בחי' אור המקיף מבחון והוא סוד המלבושים
כמבואר אלגו בחפ"י שמריה כבד"כ מלביש ערומים יע"ש. וטרס
שנבאר ענין קב"ש נבאר כמה מיני דרושי' בענין השבת ותוספת
שבת. ואחר כך נחזור לבאר לענין קבלת שבת שבה הנה ענין
תוס' נשמה שנתום' שבת הוא כי לריך שהכוין כי אותה הקל' הנק'
וטובה לו סביב והיא סוד קל' טובה אשר ביום שבת מהקדש' מקלטה
וזו ענין סוד תוס' קדושה ועיין במ"ש בס"ה בפ' ויקהל בר' ר"ג
פ"א בזה' עוד ענין תוס' שבת דע כי כל מה שאנו מתקנים
למע' ד' ע"י חפי' בימי החול נעשה הדבר ההוא עלמנו מחלוי'ה)
ביום השבת וז"ס מה שאנו קורין אותו תוס' השבת והוא כי
הנה בימי החול אנחנו מעלים העולמות אל מקום הפנוי שבין
כל עולם ועול' וכשבת נעשה הדבר הזה מחלוי' ואנו מעלים
לשולס הג' התחתונות במקום שהיה הג' העליוני. ולמעט בענין חקל

תפוחין יתבאר ענין המק' הפנוי מה ענינו :
אם תשיב משבת רגליך כו' כבר הודעתוך ארץ מה שנעשה
בימי החול ע"י חפלה נעשה ביום השבת מחלוי' ו) והענין
הוא כי הנה כלל שבת ערס שיסתללו בגי' תפלויותס כללנין
כל העולמות ג' בגי' כ"ד נה"י דעשיה נללנין ושולין בחג"ה
דעשיה וחג"ה כחכ"ד דעשיה. וחכ"ד דעשיה כנה"י ד"ירה ונה"י
ד"ירה בחג"ה ד"ירה כו' וכעד"ו עד רוס המעלות ומלא כי
בהעשות הדבר הוה נשאר מקום דנה"י דעשיה ריקס ומקום
אזיר פנוי והמקום הזה הוא המקום שאנו קורין אותו שיעור
תחום שבת. ומלא כי ע"י הכללות אלו העולמות כל התכלית ו)
הוא לנורף נה"י דעשיה שיסתלקו למעלה וישאר ביניהם ובין
המקום של הקל' מקום אזיר פנוי ביניהם שלא יתאחזו הקל'י.
והטעם הוא כי הנה"י הנה הס ירכין לבד מגופא אשר שס
הוא עיקר אחיות החילונים והרי זה דומה למי שמרים וטשא
רגליו למעלה שלא יטנפו רגליו בטיע וחמ"ש אס תשיב משבת
רגליך ר"ל אס תשיב רגליך למע' מסכת השבת וכדודע כי
הרגלים הס נה"י כי אלו נחוספו מחדש כי כל עיקרס של ז"א
אינו רק ויק' חג"ה נה"י ונתעלו ונעשו בבחי' חכ"ד חג"ה והולרך
להתחד' מחדש כבו' תוס' את הנה"י. ועת' ביום שבת חוזרין
אלו הנה"י לעלו' ולשוט למעל' אל מקומס והכלל שס ואמסס
היולא מחון לחתו' הוא גורס אדרבא היקר מכל זה :

היוצא מחון לתחום כבד נה"ל מה ענינו הוא פונס והנה
חפ"י לביד' תחומין דאורייתא עב"ו פטור ממיית'
והטעם הוא לפי שהוא מוליא את עלמנו מחון לתחום הקדושה
שהוא שיעור ב' אלפים אמה ב' מילין ה) כמ"ש אלגו ואינו פונס רק
את עלמנו שהוליא את עלמנו מחון לתחום הקדושה אל מקום הקל'י
אבל העושה מלאכה ביום השבת חייב מיתה לפי שגורס אל הקל'י.
הנקרא מלאכת חול אבל הנה"י אל תוך קדושת שבת וגורס דע לו
ולולתו ולכן עושב גדול מאד ט) וז"ס מתחילה מות וימת והוא מלשון
חלל כנודר בהקדמת דפ' בראשית כי מכניס את הקל'י לתוך החלל
והמקום של הקדוש' סקין' שבת וזהו לשון חילול שבת. א) טעם למה
כל השבת הוא כבוד שביעית והוא נקרא שביעי. דע כי הנה בכל
עו' מד' עולמות אבי"ע יש י"ס והס י"ס דעשיה וי"ס ד"ירה
כו' והנה סדרן הוא זה כי הנה"י עולמות שבת ד"ירה י"ס להס
היכל א' כולל ללשבת ונק' היכל ק"ק דבר"י ועוד יש י"ס היכלות אחרות
לו' ספי' האחרים מחדש עד היסוד אבל ספי' המלכו' דבריא'
אין לה היכל בפ"ע. אמנם היא יורדת למטה כביכל ק"ק ד"י'
אשר עומד תחת הכריאה וכעד"ו בכל עו' ועו' כ"ד מנ' דאל'י'
בהיכל ק"ק דבר"י ומל' דבר"י בהיכל ק"ק ד"ירה כו' וכעד"ו
בכולס והנה ביום שבת מתהפך הסדר ונעשה הפך מן הנה"י כי
אדרבא היכל ק"ק' , כריאה המעלה באל' ומתהפך להיות אל'י' ממש
ואז נשארים כבריאה ז' ספי' תחתונ' בלבד וכן היכל ק"ק ד"י'
מתעלה ומתהפך אל הכרי' ממש ואז נשארין ז' ספי' בלבד בימי
בו' היכלין לפי שהמלכות ד"ירה היא בהיכל א' עס ג"ר של עשי'
ומלא שאינם רק ז' היכלין לבד וכעד"ו בכל ד' עולמות אבי"ע
וכן בכל בחי' פריעיות שבת העולמות כנו' וכולס הס ביום שבת
כסו' ז' לבד כי הנ"ר שכל עו' ועו' ובכל בחי' ובחי' הס מתעל'י'
כנו' וזהו הטעם שכל שבת הוא כבוד שבעיות' ז' ענין השבת יא)
יש בו ב' בחי' בחי' ז' ז' ובחי' י"ג הבחי' הא' שהיא בחי' הו'
הוא באופ"ו כי הנה נתבאר במקומו רבי' כי ראשית העשי'
הוא ממש סוף ה"ירה ועד"ו בכל עולם ועו' והנה ביום שבת
עול' ג"ר דעשי' ונכללנין בתלכות ד"ירה ונשארין בעשיה ז"ת
בלבד כי הג' ראשונות נתעלמו ונכללו תוך המלכות ד"ירה ולא
נשארו בגלוי רק הז"ת בלבד. והנה כאשר עלו ג"ר דעשיה
בי"ירה אין הז"ת דעשיה נשארים במקומו' הא' ממש כי גם הס
עולות אחר מדרגת ג' ראשונות ועולות ממותס ממש. המשל בזה
חכ"ד נתעלו במלכו' ד"ירה וחג"ה דעשי' כחכ"ד ונה"י בחג"ה
ומלאו מקום נה"י דעשיה פנויים וריקנים לגמרי וכעד"ו בכל
עו' ועו' כי ג"ר ד"ירה עלו במלכו' דבריא' וג"ר דבריא'
במלכו' דאל'י'. וענין זה יתבאר לך כמה שהודעתוך כי ראש הכרי'
הוא עלמנו סוף האל'י'. וכן בכל עו' ועו' וכמו שהענין הזה טוב

הגהות וביאורים : (א) ס' של ה' : (ב) עיין דברי שלום דף ו' ע"ג טאה ג' : (ג) ספ"ה פ"ד משנת השבת : (ד) עיין נ"ש דף ח"א ס"ב ט"ב ל"ג ועיין חו"ה
ד"ו פ"ב ודף ר"א פ"א ודף י"ב פ"א ט"ה ו' ובדף ל"ו ע"ב ד"ה וחס"כ : (ה) עיין ת"ח דף כ"ד ע"ב ט"ה ח' : (ו) עיין ת"ח דף ר"ז פ"א ט"ה כ"ס :
(ז) ס"א כל התפלות : (ח) עיין נ"ש בשאלות להבחי התעורר דף כ"ה ע"ב ובדפים ויילג בדף ל"א ע"ג טאה ס"ה ו"ל בענין כו' ויותר מה שקהס לנו בצימור
כ"ס תחיס שבת מדרבנן שיעור שני מילין כו' והרי אמרו אלפים אמה מיל שיעור תחום שבת ולא ג' מילין כתי"ס כ"ס ע"ל בש"ס פ"א בשלח ד"כ
פ"א שורה א' שבת וכן גזרו חז"ל אלפים אמה דרבנן שהוא מיל אחד : (ט) כדי להמליך ולחזור כקדושה פ"ה בהקדמה לשער השבת כ"א פ"ב וכן היא
לחן סוף פ"ב : י) כ"ב א"מ וז"ס התעלות השכינה שבת שהיתה נגלות בחיל ועשה חורה למקומו ז"ל : יא) ספ"ה בהקדמה לשער השבת פ"א :

נקרא שעת יוני זרחאית צי צחינות בכל יום כו"ש
צלמס יחוד ודוק אם הם דצרי אונת ושלום:

שם צדי ל"א עיג ד"ה ואח"ך הים זמכה הלחם וכ"ו:
כ"ב עיין ונ"א ק"י סק"ו ודצרי תינוח הס"ז
שסס כחצ שחור על עירובי תצטלין וואה י"ס בכל ערצ
שצת לעשות עירוב על תצטלין והוא דוחק וכ"ו אל"א
ודאי כלע"ד שר"ל שהגם ש"ס להם עירוב ג"כ על
ונצואות ועל חלרות שח"א כצ"ר עירצ בכל שנה ושנה
כונש"ל חפ"יה הוא הים וחמו"ר לערצ כדי שיוכל ל"ך
הוא לחלרות ולצתים שלהם וגם הם שיוכלו לצ"א צכאן
כי שונ"א לא עירצו כתיקונן ועי"ז זוכה הוא צחחילה
ואח"כ זמכה אותם הגם שכצ"ר עירצו הם ג"כ לעלום
כונש"ל ועי"ז הים וצצ"ך וכ"ו ואח"כ זמכה וכ"ו הוא
זכות מיותר שונ"א אין עירובם מועיל אצל לא שצ"ה
יול"א י"ד חוצה ופוערים עלום אל"א כו"ש וצ"ה אין
ל"ך כל הדוחקים וקוסיות ותיור"ים שאל"ו עירובי
תצטלין ל"ך וקודם לזכות כו"ש ור"ן ק"ס אצל האונת
ויורה דרכו כנ"ל:

עוד ש"ס דצ"ד ל"ב ע"ד ד"ה ששעורה צי ויילין
וכ"ו: כ"ב ו"ס לתמוה על הרש"ו זע"א ווא
ולע"ך עיין על האר"י זע"א וכ"ו דוקא עשה לנו צ"ן
עורם הרי כו"ה ד"ים אשר צענין הסוכות וצ"א הקוד
הפך הד"ן הגם שלא נעלם ש"ס דצ"ר ו"ן הול"ך כידוע
צצ"ר ל"כ היודעים וזכ"רים חכמה ואפ"ה לא ח"ס
כ"א אל קודו ידע"ס ולא ח"ס אל פשוטו כן כא"ן לא ש"א
ועי"ז אין לתמוה צ"ס דצ"ר קוד הכר"ה הפך כיו"ן
ש"אין הדצ"רים כפי"שועם כידוע ונשע"ר א"ח"ה הגה"ת
השונ"ש זע"א ש"ס יע"ש. ואח"כ מול"א ונ"א להרצ
ח"ו"ה ד"ך ק"ח ע"א ש"י"ש צ"ג ז"ו לעו"ב יע"ש כ"א"ש
גצורתו ע"כ. וצל"ס"ן לעי"ז הוא צ"י אל"פ"ים צ"י וייל"ס
וכפ"ל עע"ד וכחצו צ"י וייל"ס והגם ש"י"ש צ"ו הח"ו"ה ד"ך
ק"ח"ה כח"ל הרואה יראה שהוא מעט דחוק וצ"ה הנה
הוא ככ"ן לונחחיל"ים:

שם ד"ה אל"י ספ"י שהור"ה וכ"ו: כ"ב ול"ע ונ"ש
אח"כ פ"ה ד"ך ל"ג ע"ד ששאר פ"ו וריק"ן ג"ס
רה"י. וכן קדר השונ"ש כוונת הקצ"ש וע"י עולה על
הכל שגם צעה"ח ד"ך ס"ח ע"ג לעו"ה צקוד הקי"ע
יול"א צקצ ס"ו:

עוד ש"ס ד"ה ש"ס ג' פרסאות וכ"ו: כ"ב עיין
הרנ"צ"ס ה"ש פ"י"ו והרצ הונ"ג ש"ס שדצ"ר
חורה הוא ג' פרסאות ומד"ס ו"ל וכן פסקו הרנ"צ"ס
ש"ס אפ"לו עכש"ו יע"ש ול"ע ווא ר"ל לנו הרצ זע"א
קודם החט"א וכ"י י"ס אופן שנוכל לומר עכש"ו קודם
החט"א ול"ע:

שם דצ"ד ל"ג ע"ד ד"ה ש"אין ריח"ו לחכ"ית י"א"ח"ו
וכ"ו: כ"ב עור לאל"ו וייל"ן להודיע זה שואר"ך
לש"ן הרצ האר"י זע"א ונכ"אן ג"כ י"א להרצ ש"ום
זל"ה"ה ש"אין ל"ך לל"ת צצ"ה דוקא והוא ש"אונ"ר כא"ן
ש"ל"ך חכ"ית ריח"ו יהיה לל"ת אחר תש"ום מול"אחו
לל"ת ח"ן לעיר לקצ"ל שצ"ת וא"ס לאו אינו פטור ודאי
וא"כ ל"ך הד"ין לחק"ר ש"היה א"ד ש"יו"ל"א כל שצ"ת
לש"ה וא"ה ערצ שצ"ת הז"ד פטור וא"ס אינו יול"א ש"ס
שצ"ת ודאי ח"י"ב ור"ז"ל פטורו סת"ס לכ"לם וא"כ ודאי
אינו כפי"שועו ש"ל"ך לל"ת לש"ה אל"א הכנה שעושה
לכצוד השצ"ת שנקר"ת כלה ונול"ה וש"ה תפוח"ן קד"ש"ן
יע"ז פוערים אותו אפ"לו אינו יול"א צצ"ר ועוד ל"ה לא
יפטור אותו אפ"לו ר"ך צצ"ך מול"אכ"ו כדי לומר לל"ת
צצ"ר ול"ה אונ"ו מודה ח"י"ב ש"א"ס ר"ך צצ"ר שצ"ת צ"ן
השונות

וכן צנוקצ"א ש"ה צ"ה ונ"ש והגם ש"ס נוקצ"א צכל
עמידה היינו שכל העמידה הוא להנש"ך וי"שק"ח או
מח"י"א עיל"ה צצ"ת לז"ן ש"ה"ס יחד עו"בים אפ"יה
כל זה העמידה וכונתה הוא לז"א וכן צנוקצ"א אל"א
ש"ה כל"ים ג"כ מח"ן ונכ"ל הפרלופ"ים כידוע ש"אין ל"ך
פרל"ף צאל"יות ש"אין צ"ו כל"ות כל י"צ פרלופ"ים אל"א
אפ"לו נקודה קטנה י"ס צ"ה י"ס והם נחלק"ים ל"י"צ
פרלופ"ים כידוע וי"ש הרח"ו זע"א צשער הפרלופ"ים ש"ס
הפ"ש צ"ן פרל"ף לקפ"יה לנק"ו ואפ"יה כל"ה וי"ס
היינו ע"ה כ"ו ש"ס צ"ו י"צ פרלופ"ים כידוע והרי
העמידה דעצ"ת שהוא צח"ל"ות ר"ל כל"ים ח"ל"ו"ים
דכל"ות ה"ום כונש"ל מוהר"ח זע"א וכונש"ל מוהר"ש
זע"א שקידורו לח"ל ש"אין הפ"ש צ"ן תפ"ת שח"ית
לונחה לערצ"ת אל"א ששח"ית צכל"ים פני"ים ונחה
צכל"ים מול"ע"ים וערצ"ת צכל"ים ח"ל"ו"ים והיינו שהעמידה
כולה וכונתה הוא הכל צח"ד ווא"ס ז"ל ונ"ך ואח"כ
צצ"ת ש"ס ש"ום צ"ו"ו"ים אשר ש"ס נפק"א וי"ה עו"ב
היינו ש"ל"ך להנש"ך כל אלו הז"ו"ים מ"ח"א לנוקצ"א
הכוללת היינו ונצ"ד לחצ"ד ונח"ת לחג"ת ונח"י לנח"י
וה הוא וי"ש הרצ זע"א ח"ל"ו"ים צח"ל"ו"ים והוא
קוד אצ"א לא כן שח"ית יקרא פצ"ים כיו"ן ש"ה צ"א"ים
כל"ים פני"ים לז"א ולנוקצ"א ועל זה יקראו פצ"ים כן
נראה ונכ"ן פשוטו ועד"ן ה"י יחצ"ך י"ח עי"נו צחור"ו
אכ"י"ר ודוק הי"ע:

עוד ש"ס ד"ה אצל ל"ך שח"ד וכ"ו: כ"ב כא"ן
יראה הרואה שנותן לנו כלל ונש"ס ש"א"ים
עו"ים כ"א הכר"ן ול"א ח"ל"ו"ים וצשער וי"ש ע"ר פ"ח
כו"ה ספיקות ול"ע צ"ח"ה ג"כ וע"ז כאונ"ר דצ"ר חורה עני"ם
צ"ח"ה ועש"רים צ"ח"ה:

שם ד"ה ויעקב יורד צל"ח וכ"ו: כ"ב עיין הג"ח
ומח"ר"ו ד"ך קל"ו ע"ב ד"ה עני"ן מוד"ס דצ"ן
ווא ר"ל יורד צל"ח וכ"ו עיין עוד צק"ה חד"ש פ"ל
י"ש"ו ככ"ן:

עוד ש"ס דצ"ד פ"ו ע"ג ד"ה דוקא אחר ח"ות ל"לה
וכ"ו: כ"ב צקס"ר פעה"ח הוצ"א ח"ל וז"ר
זל"ה"ה הים אונ"ר כי כל אזהרה ונ"ש לע"ש הוא צשונ"ש
ל"ס ה"ר"ו לז"ך צ"ים ול"ך להיות אז הז"ו"ג כדי
ש"ש"ה צה"י ע"פה נש"ה קדושה עלי"נה ונח"ו"ג עליו"ן
אצל א"ס אש"ו כצ"ר ונעצ"ת או ונ"קה א"ן לח"ס
על"ו כ"כ והנע"ם כי כל על"ו"ו של אזהרה זו אי"ה אל"א
לצ"ל ישפיעו כשונ"ת הנק"ו לדי"ך ור"ע לו רק כשונ"ת
השצ"ת הכ"ו אצל א"ס הוא כצ"ר ונעצ"ת או ונ"קה
צט"ה עע"ה זו ח"ה הלש"ן על"ו"ו הוצ"א צ"י עו"ת דק"ט
ע"א יע"ש:

שם ד"ה פצ"ים לעו"ה ו"ן החזה וכ"ו: כ"ב וי"ל
ונוש"ל ואחר תפ"ת ערצ"ת עולה לעו"לה צ"א"י
עיל"ה וכוונע"ו שנוכלו ש"ערי השוצ"ה ויגע"ו ונול"ו
צ"ה"י צכ"י פעה"ח ח"ל כ"ל כי זה דוקא צחפ"י ערצ"ת
כי אז רח"ל ונח"ה ולנע"ה אצל אח"כ עולה רח"ל לנע"י
וא"ן ל"ה פצ"י ע"ס יקרא"ל ויעקב כ"ו צח"ל אחר ח"ות
כ"ל ח"כ השונ"ש הונע"ה ונח"ר צח"ל אחר ח"ות ג"ס ונח"ר
צצ"ת אחר תפ"ת ערצ"ת אפ"לו לע"ה עכ"ל כ"ך מול"א"י:
עוד ש"ס דצ"ד ל"ג ע"ד ד"ה אחר ש"ה ה"י וכ"ו: כ"ב
ועי"ן שער ונח"רי רצ"י פרש"ת קדושים ד"ך
כ"ו ע"ב ד"ה ונחה ש"ס נראה ש"ע"ה ה"י צכל"ל הקד"י
של שצ"ת וצ"ח"ה נתן סיו"ן אל מל"ך יוש"ב על כ"ס רח"ים
ואפ"ר לומר ש"ה צצ"י וי"ו"צ וזה צצ"י"ה ס"י זמ"ים
כו"ש"ה צכ"ה"ש ש"ס לנו לתק"ן אחר קדר זמ"ים ואחר

א' א"כ יס טו ג' מחזין חב"ד בפרעות ואלטאן נקרא דעת דרך כלל וזה טור אל דעות ה' כי הועיר אנפין יס בו ב' דעות א' מיסוד דלגה וא' מיסוד אמא וכרי נפגאל ענין אוצר החכמה בתוהו בעלמך :

פרק ב ס"ח

ערתה נבאר אופן התלבשותן אוך ז"א כי כנה נהיח הנכ"ח דלגה אוך נה"י דלמא התלבש טולם יחד אוך ז"א . ונבאר ענין התפשטות נה"י דלמא וממנו יתבאר בח' התפשטות נה"י דלגה כנה טרע כי בגלגל הוא מחלק לג"פ וכן הוה סגורא חכמה אשר נהיח נתחלק לג"פ (א) ואלו התפשטין בקו ימין דז"א פ"פ דגלגל אמא אשר בחיבו שליש עלין דמוח חכמה נתלבש בכלי חכמה של ז"א ופרק אמלעי דגלגל אמא אשר נהיח שליש אמלעי של מוח חכמה מתלבש בכלי חכמה דז"א ופי"ה דגלגל אמא אשר נהיח שליש חמיון של מוח חכמה מתלבש בכלי נח דז"א וכדז"ו נתפשטו ג"פ דאור אמא אשר נהיח ג"פ של מוח בינה ונתלבש אוך קו שמאלי דז"א שהם בג"פ שלו וכדז"ו נתלבשו אוך (ב) ג"פ של אמא אשר נהיח מוח ח"ב ונתלבשו ונתפשטו בקו ימין ובקו שמאל דז"א אוך נה"י (ג) של אמא . ואמנם דע כי פ"ב של נח דלמא ח"ב פ"ב של כוד אמא כנה הם התפשטין בכל אורך הארץ ימיני או שמאלי דז"א ונמשך עד סיום פעריו ומחוך פעריו אלכשות בוקע אור כהוא לפ"ג (ד) של נח או אור של אמא וחזר ונכנס ומתלבש אוך ריש בימיני או השמאלי דז"א בין פרק לפרק ששם הוא מקום חלל ויכול האור לנטות דרך שם דלמקו ומתפשט בטלו עד סיום רגליו וכאלו תמשיל דרך משל שידי ה"א פשוטות ומשולטות למטה ותלמיים על גופו ופעריו אלכשותיו מניעין עד ריש ירכותיו (ה) וז"ל אור"פ מפרמי אלכשות ונכנסין בראשי ירכותיו וכן ער"ז נ"ה של אמא . ואמנם אין בח' כנה דז"א נכנסין ומתפשטין אוך כגוף של ז"א כלל שהוא כה"ס שבו כי בגלגל איט מתפשט אלל בקו ימין בלבד שהם חמ"ן דז"א וכוד אמא איט מתפשט רק בקו שמאלי שהם בג"פ דז"א אבל ח"ה דז"א הוא קו האמלעי ואין נכנסים בו ג"פ דז"א אשר נהיח חמיון הנקרא ח"ב דז"א כלל רק בכ' הקוין בלבד הימיני והשמאלי וזהו בח' הקאר שם לחכמה עם חסד ונחל ויבקר שם לבינה עם נגורה וכוד וכן זה מאר ואל תעשה . ובזכ יתורע קושיות וספיקות רבות אשר מתכלס הוא לראות אוך ג"פ אשר חמ"ה ח"ה ואין להם התקשרות כלל עם הרועות כנראה בחוש הראות כי מסיום כגוף נתלך ויולאין ואם כן אינם נקשרים לקו ימיני ושמאלי עם ח"ג וכרי שיהן יולאין מקו האמלעי אוך יזכר עם כ"ל . גם יסורן לך לראות ולידע מה נפשך מן האור היוולא מן סיום הרועות דרך פעריו אלכשות ולהיך הולך ומתפשט ואם נאמר שז"א יולא כלל זה דוחק גדול יותר כי האור לא נמשך לבטלה אלל להתפשט בתחתונים ולהאיר להם ואם נאמר שאננם דרך כגוף זה ז"א לטבא ז' א"ל שא"כ בטלה בח' קרן כבוד ימין ושמאל ואמלט . ואמנם לרדך לידע על איזה טבה יסיה כך כי הרי א"ז רואין שקו האמלעי נמשך כיושר בלי הפסק ובכ' הקוין ימיני ושמאלי יס הפסק בין חסד ונחל ובין נגורה לכוד כי הרי הרועות הם בפירוד מן האוקיים ואין הקוין מתוברים יחד . ולפיכך אף כל זאת לרדך שנבאר

לך מה ענין האפרים של האדם גם ענין הקליפות והחזקים שמצוי לרז"ל שדוקתן מן האפרים לכן לרדך הקולגן לישול אח ידיו גם אמרו כי בשחיות רוח רפח שורה על הידים ואינה מחלקת עד שישול ידיו במים . גם להבין ענין ג"פ שהם צרכי דרבנן דשלש מיניו כרי כי שם מחמיון הקליפות כבוד שקר ואין לו רגלים ובסוד כל היום דו"ה סיך אור וכזלח נוח וכרי ג"פ הם סוד ערבי נחל סחומים ואין להם פסח פסוח כמו מיסוד וא"כ מהיכן הם יונקים . אבל הענין דע כי הקליפה מקום יניקתה הוא מסוף האלכשות מקום האפרים כי שם

ח"פ בוקע ויולא בין בלערי ידיו בין בלערי רגליו כי מן הידים בוקע אור ללחא ולכנס בראשי הירכים כג"ל ואלו יונקים משם בשדו מגולה שם . וז"ל שארז"ל כי הידים מסקרום ק

והיות לשומאה ולרדך נפילה אפי' לחולק קודם אפילה . גם בקום האדם בבוקר ממטוה בליה כבר שרפה עליהן דוח רעש ולרדךין נט"י שחיתה כטודע כי לשולם כחמיון כל יניקתן הוא מן הקלוות ומסיון כי אין להם רשות לשלום אל מקום הקליפה אבל יונקים ממקום סומא . ובהם בקלוות ההם של הרועות ושל הירכים שם אחיון ויניקתן ובהם איט רואין נהוש הראות כי כבשר שבסוף האלכש נבקע ומתוה יולא ונדל בלפרין ויולא לחך ורדך אותו בקפה יולאין האורות א"ל ויונקים משם האורות לפעמים כשיש עם ח"פ בישראל ולא פמיון ובהם בלפרים עמון אינם בח' קליפות ממש ח"פ ובמ"ש בזהר ויקהל דר"ח דלבושין קדמאין דלחלבש בהו אדם נגנאה דעין הוי מאיטן לבושין מאיטן רסימן דאיקרון אחורים ואיטן לבושין דאיקרון לביש שופרא וכו' ופי' הענין כי אם בלפרים היו ח"פ שומאה וקליפה מה היה מושיל בגמילה וכרי לשולם סומאה דבוקה באדם . אמנם האפרים הם מלגש סודו אך אלל שהוא קשה בטבעו והוא מ"ש פ' ארומה דקמ"א בשפתא דאחרים כי מקדשא לא אחרב אלל מהוא כס"א בשפתא דאסחים למחא ס' ובגין דעמא קדישא לא הוה חתן חפיה על ההוא פתיחא חופאה קלישא דפרוכתא קלישא לנמרה כהוא אשר דלא יסמים ליה כהוא קליפה תקיפה ואחד כלל סערין . באופן כי לפרים הם הלגש הקשה שיהן שם בראש אלכשותיו ובקלוותן כדי שלא ינקו החלונים הנקרא קליפה תקיפה משם כי בהיח שם קליפה סקלושה שהם האפרים שהם קשים מאד ז"א אל החלונים ליקן משם והאפרים שומדן על קאי פתיח סודי האלכשות למגן ולמחסה מן הקליפות החלטים שלא ינקו יותר מן הלוך שלשם כי בככח משם מקום יניקתן אלל כטובה הוא כדי שלא ינקו יותר מדלי . ולכן מכת' ז

הו כלבושים של אדכ"ר בהיותו בג"פ בארץ לשמרו מן החלטים ובהתפשט מהם נשאר פרום וירא ונהחבא מפני החלטים והמדיקוין נמלא כי האפרים הם שורש קליפות אלל שהיא זכה בתכלית כוונה והיא יניקה ממקום בקיעת הכשר בסוף האלכשות כ"ל כי הרי משם נתיחת הלשרן ומה שהוא כנגד הכשר הוא בתכלית הכוונה אבל מה ששודף מן בלפרין ויולא לחוץ מגדל הכשר של האלכש זה לרדך לחשוך אוחס כי שם נתלך החלטים ויונקים בתכלית. ח"ש בזהר ובג"ד לא נשא ליה לאישי לרבאה לאינן שופרין וכו' והוא השיעור שהוא חוץ בענין הגמילה של הידים כבוכר לרז"ל והוא מה ששודף מנגד הכשר לכן ענינו של התגדל לפרים קשה מאד וזה ג"כ סוד הכזר לרז"ל בתקונים בפסוק ויפוחו זרועי ידיו באחמר על יוסף הלדיק שינאו

הגהות וביאורים (א) ל"א לג"פ : (ב) בינה חוץ לישא נכמ"י : (ג) ל"א נ"ס : (ד) ל"א א"פ ב"י : (ה) שיון נפוח פ"ה כרץ וכריא דכריו כדן שריט ד"ש שלקמן נדרוש ל"א וזהו וסמך"ק דף ט"ה טחכ וז"ל כנס בחוש כדלחא איט רוחים שחשבו יבשות חלטים ידיו בחוץ כהשך נשח כהפך א"ל כנקרא קודמו נלפ"י יניע עד סיום כגוף וב"ר כ"י פירקס טבס כדודע פשוט וכוד יפ"רו עמלן ומבולגלים לפסח ע"ג ירכים שם נ"י וז"ל אין אפוד כ"ן אפרי ידיו ענינים עד ריש ירכותיו . כנה פ"ז כדן כגון ששון ודכינו בדרך פול ק'אמר שדי כד"ה פשוטות ומשולטות עד ריש ירכותיו . וביינו כדלחא לכתשע עד שם אינם עיקר התפשטותם עם יוסף (פסח) . ואלו נעם שדוים האורות לנכנס בראשי הירכים של התפשטות עד סוף ואלו פוד ונגסיים נ"ה ח"ה חו"ק :

יפה שעה

שמחלפין המוחין שנגזרות דלגה נפשים חסדים דלמא נמלא כי כהן ימין נמחה שחיה איט טומן לטקאל ועיין בשער הנכרים פ"א ופ"ז :

פמרה מיסוד דלגה סיך טוחה ז"ל לטק . וז"ל שכתפ הווע דלגה וזימא טתן אכא לזימא עיטרה בתסדים אדרכא כפרקין מנבאר להפ . ועוד כי גם נעם הווע שנטעס בין ז"א. א"ן אכא טתן לזימא אלא עץ חיים ח"ב י' 17

המוחין עלתן אז נכנס חך לזה כח"ש . גם כזה חך סד
ברכת כהנים שמגביהין יריהם נגד כהפיהם והגה יתבאר
לקמן בענין פרעוף לזה. וגם כזה יתבאר שם סדר המשכה אור
פנימי בדרך בקו ימין או שמאל אך זולא ונכנס בין פרק לפרק
פ"ט היטב .

פרק ג (ו) ט"ז

ונתוור לבאר ענין התפשטות המוחין דו"א והנה נתבאר
ענין שינוי שיש בין לוצרי הורשום וסידים לשאר
האברים של הגוף כולו שאלו נעים וגדים פוליס וורדים משא"כ
בשאר האברים פוליס אמנם קו האחלמי של ז"א שבו המוחין
של ז"א מתפשטין דרך ישר בלתי פירוד מדעת לה ז ומת"ת
ליסוד. והענין כי הנה נתבאר שמות הדפס דמלד אי"א מלוכסס
חך כלים דיסוד אבא ואמא וכל דעת משניהן כולל חו"ב כנ"ל
והנה היסוד של אמא איש כמו הג"ה שכל א' יש בו ג"פ כנ"ל
אבל הוא פרק א' לכד והוא נכנס ומחלבש סוך כלי הדעת
של ז"א ושם נעשה בחי' מוח דעת דו"א בראשו ודעת כי כלי
היסוד של הטובא אין בו בחי' המשך והתפשטות רק אחי
השיפור של היסוד הגמין באמצע בין ב' ראשי פרק עליונים
דנ"ה שלב ויש בחי' אחרת והיא איהה הנקרא גמ"ת ובהרמב"ם
על חי' לירח שאין לה שפולי משיים נגשים והוא בחי' בשר
התפוח כעין עטרה בקיום היסוד שנה והנה היסוד עלמה
שלה הוא מחלבש למעלה בדעת של ז"א בראשו אבל הבחינה
השני הנקרא עטרה מתפשטת יותר למטה ומחלבשת סוך שלי
ת"ת דו"א שד מקום החוה שלו ומשם ולמטה אין עוד התפשטות
כלי יסוד של אמא כלל. והנה כזה ענין שינוי א' שיש בני קרן
כי קו ימין ושמאל אשר בחיכם מתפשטין ומחלבטין מוח חו"ב
המלוכסס בני"ה של אמא כנ"ל הנה האורות ההם סתומים ולכן
הם קוין בלתי רחבים ועבים כי הם בחי' ארושום והשוקיים
שהם ארוכס בלתי רחבים אבל קו האחלמי הוא פ"ת והוא
הגוף שהוא רחב מאד משא"כ בשאר הקיים ועמם הדבר לפי
שאריות מוח הדעת האחלמי מתפשטין ברום והנה שם עומד
ומחלבש בחי' עטרה של יסוד דאמא הנקרא רחובות כנהר כי
הוא מקום רחב ואיש מקום נר כמו פי עטרה יסוד
הזכר והוא מחיל משם אור הדעת שבתוך כלי של יסוד של
אמא להרחיב. ואח"כ מהחוח ולמטה יולא אור הדעת מגולה
לגמרי בלתי לטוש כלל ביסוד דאמא כי כבר נגמרה ונסתיים
כנ"ל והוא האור יולא ומתרחב (דרך נקב) כלי פיוכונ מקר וכיסוד
והוא מתרחב כלי הגוף הנקרא ת"ת ונעשה רחב יותר משאר
הספירות אמנם גם בקו ימני יש שינוי מדיה וזיה וכן בקו
שמאלי מדיה וזיה והוא כי אמצע קו שהוא החסד או הגבורה
הם בחי' ארושום והם יותר דקים מן הקלוות הקוין שהם
השוקיים והברכיים שהם עבים יותר מן הזרושום והסנה הוא
ע"ד כנ"ל כי למטה החסדים שהם אור הדעת מחבליים לק
מתרחב סכלי אבל אינו כ"כ בגלוי ובהתרחבות כמו בגוף פלמי
ששם עיקר הגלוי אורות הדעת ומקום התרחבותם. והנה
מהחוח דו"א ולמטה או מתגליו אורות של מוח הדעת האחלמי
שהיה מלוכס חך יסוד דאמא כנ"ל והם בחי' ה"ח וה"ג וה"ח
מתחלקין בחג"ת כ"ה דו"א ה"ה כ"ה וכה"ג כולן נכללק ביסוד
של ז"א וז"ו יחלק אותיות ק"ך ח"י כי ה"ג הנקרא יחלק הם
ביסוד (ח) הנקרא ח"י שהוא סיוס וקץ הגוף. אמנם אורות
הדעת דמלד אבא המלוכס ביסוד דאבא מתפשט גם כוא דרך
קו האחלמי ואמנם להיות יסוד דדטורא ארוך הוא מתפשט
יותר למטה ממקום סיוס יסוד אמא והוא יורד ונמשך עד

שילאו עטרה (ה) ספין זרע מבין לפרני ידיו כי משם לקחום
החלונים ושלמו כן בסוד שליטת החלונים כשפת בעל קרי
נודע רק שמאלו בדרך האלצטוח היא בקיפה מופעת (ודקה
ובתומים כפנים ורולין ללאת חין ואינן יסלין) דוקא כמו
שכתבנו. וכענין הוא כמה שגחקר על מה נקבץ הכשר
שכספי האלצטוח אבל הענין הוא כי האורח מסנעם ללאת
ולחזיר ולהיות כשפע האלך ומתרגה ומחפשם למטה כעפע מים
היוכמים ויולאין מן המקור יגה הם חתומים ובתומים כפנים
ורולים ללאת לחין ואינם יכילין ולכן בוקעים בקלוות האלצטוח
ויולאין לחין אלא שאינם פתוחים רחבות אלא לרות ודקות ואז
בהמשכה לחין נדבקם בהם שרשי הקליפות שהם הלפרנים כנ"ל
וינקס משם בין בלפרני ידיום ובין בלפרני הרגלים כי שנין
בחי' קלוות אשר משם יניקת
החלונים כנ"ל. גם מבין כזה
ברכת מאורי האש שאמרים
בחו"ש בסדר הנדלה כנוכד
בובר פרשה וקבל עד
לפרנים ר"ל כי מתוך
הלפרנים בוקע האור וולא
לחין. וזוהו יטורטו השא"ת
דלמה לא נחשט הקין בושר

אמנם הם פיוסוק בנייהן בין הזרושום והירכיים אבל הענין הוא
כי אם לא היה כך והיה הקו בגל ישר ונמשך עד סופו והיה
האור ג"כ נמשך ברום עד למטה תמיד ושם מקום מעמד
הקליפות והתלומים שהם יונקים מהקלוות וגם שהם חתומים
ואז היו החלונים נאחזין בלור משם בסופו מאד יותר מדאי
ונפרט אם היו פתוחים ישראל מרובים ח"ו אבל עתה שהזרושום
נפרדן כ"א כפ"ט יכול ז"א להעלות זרושוחו למעלה וידיו
ענבות עד נד כהפתת וולו אין האור יולא מן הלפרנים הגלויים
רק למעלה במקום ג"ד שבו אשר אין שם שליטת החלונים וקל"ו
(ג) כלל נמלא כי כאשר מעשה התחלונים רמים שאין כח אל
החלונים להאחז או ישפיל ז"א זרושוחו וידיו למטה ויחמם עד
רשי ירכין שלי ומתפשטין בתוך סירכיים כנ"ל וכאשר מעשה
חתומים רמים ח"ו אשר או שליטת החלונים כנה"י שלו
לסבת היות לבר מטפא כדודע כי משם עיקר אחיזתן ולכן
אז מגביה אח ידיו למעלה והאור גלה למעלה במקום פליון
ואין להם אחיזת שם וגם למטה אין האור נמשך ואין אחיזה
אל החלונים באור העליון ולכן האנו הזרושום באופן זה כדי
שיהיה לפעמים כשפלים ולפעמים ענכסן (ג). וזוהו מבין פסוק
כאשר ידים משה את ידו (ד) והבין. גם הבן סוד נפ"י שלא
אמר רחלת ידים אלא בלשון נפילה לרמז שדרך לשאת ולנטלם
בסוד שאז ידכס קודם כנוכר בגמרא וזוהר והטעם כי הנה
רחלת ידים סבתה הוא להרחיק הקליפות מקלוות אלצטוחו
ומלפרנים כי שם מקומם כנ"ל וזוהו ע"י מימי החסד וכדי שלא
יחורו הקליפות להתאחז באור הזלאת מהם לרין להגביה כלפי
ג"ר הנקרא קדש והוא אור הזלאת חוזר ונכנס סוך המוחין משם
ממקום שילאו ז"ו"ם שדרך כנפילה להגביה ידיו עד ראשו ממש
ובפרט אם הוא ביום השבת (ה) כי אז לרין להרחיק הקליפה
כהכליה כדחוק. עוד יש טעם ב' אל השאלה כנ"ל והוא
שהיה כן לסבת פרעוף לזה היולאת מאחוריו ואלו כב' קוין
ימין ושמאל אם היו ישרים בלתי הפסק באחלמישם לא היה
יכול להגביה זרושוחו להיות אור יולא מכס להחזיר אל לזה
לפשות חו"ב שנה וכמ"ש לקמן במקומה (ו) וזוהו מבין סוד
נפ"י כי ע"י עלייתן למעלה עולה האור וחרר לכנוס חך

דגהות וביאורים (א) חין (פיל ש"ה ס"ד דב' ד"י חיסין יולאו סתגללים : (ב) כפ"ט כהפ"ט ס"ג : (ג) ולפניו למטה בזהם החתונן אין ידיו כל סיוס
נגבות (לפניה דחין זריק בלתי ונו"י אבא ע"ן כן אזו צרכים לומר ככל יום מלכיס ערופים ונתון ליופך כח (בהוכר כה"ש דף ט"ט)
ואבאר דחין יניקת רק נעת נפ"י ולס חין כנכסה. (ד) סוף כהן : (ה) סוף כהן : (ו) סוף כהן : (ז) סוף כהן : (ח) סוף כהן : (ט) סוף כהן :
פ"ד : (כ) כדכ ער"ש כקסם כלה נכנת כקליטות פשיירין כנוקבא ותהום רבא כנוכר נכשר כסוונת דף ל"א ולפ"ט ס"ג וז"ל (שנין חו"ח ק"ג פ"א ד"ה סוד יוד
קליט ע"ד ז"ה וכו' דף ק"א ע"א ד"ה וננוה לכנון) חין כשכר כסוונת דרת ענין כסוונת דף ק"ד ע"ג ע"ס אחר להכנה כהיום כנכח. סוף כהן :
(י) שש ל"ז פ"ט : (י"א) כל פרק זה פ"ין שש"ה דף ח"א ע"ג כדודו חיזור כהפס כסוונת וכו' ודף ג"א פ"א דרת א' קמן כסוונת ד"א כו' וסוף זה ק"א פ"ט
ה"ה"ח 23590 | ש"ך דג"ל . ש"ך כהן : (ח) ל"א אלא כשכרם היסוד כפ"ט לקמן כשכר ל"ג פ"ט :